že dovedou zhotovovati dokonalé podkovy, vysvědčení, ve kterém jsou prohlášeni za způsobilé, v každém místě nastoupiti samostatně živnost kovářskou a podkovářskou (vyhl. min. kultu a vyučování ze dne 12. července 1871 č. 97 ř. z.).

2. Zkoušky podkovářské: Podkováři, kteří, byť neměli pololetního podkovářského kursu, dosáhnouti chtějí vysvědčení své způsobilosti k vykonávání živnosti podkovářské, musí se podrobiti zkoušce. Tato zkouška může býti odbyta: na vídeňské podkovářské škole spojené s ústavem zvěrolékařským, na veřejných občanských podkovářských školách, na vojenských podkovářských školách, na těchto však jen v tom případě, když v místě není občanské podkovářské školy a konečně před zkušebními kommisemi k tomu zvlášť určenými. Každému zkoušenému kandidátu ponechává se na vůli vybrati si jedno z uvedených míst zkušebních. Ku přihlášce dlužno přiložiti vysvědčení (výuční list) o tom, že se kandidát řádně vyučil řemeslu podkovářskému, potom průkaz o nejméně dvouletém zaměstnání jako pomocník podkovářský (nař. min. vn. ze dne 27. září 1873 č. 140 ř. z.).

3. Vojenské podkovářské školy mají za účel v theorii i praxi podkovářské vzdělávati vojíny, presenční službu u sborů a ústavů vojenských si odbývající a řemesla kovářského znalé ku praktickému jich zaměstnání a přiměřeným způsobem připraviti ty, kdož se ucházejí o přijetí do dvouletého kursu pro zvěrolékaře na c. k. vojenském zvěrolékařském ústavu ve Vídni. Za žáky bývají přijati pouze ti vojíni, kteří mají výuční list svědčící o tom, že se řádně vyučili řemeslu kovářskému a kteří mají potřebné fysické síly ku vykonávání podkovářství a dostatečnou zručnost ve čtení a psaní. Vyučuje se v jednom pololetním kursu. Každoročně odbývají se 2 kursy. Škola podkovářská pak obdrží k volnému použití svému nějakou příhodnou kovárnu v místě samém se nacházející.

Celkem čítá se v Rakousku 10 vojenských podkovářských škol.

## Živnost pohodnická.

Živnost pohodnická záleží v tom, že jisté osoby se po živnostensku chytáním škodlivých zvířat (jmenovitě psů pána nemajících a psů vzteklinou podezřelých), odstraňováním, stahováním, zahrabáváním a zužitkováním mrtvol zvířecích zabývají. Pohodnictví původně pouze obce provozovaly; novější živnostenské zákonodárství dopustilo, že i jednotlivci s jistým obmezením pohodnictví provozovati mohou. Živnost. řád. předpisuje:

1. že pohodnictví jest živností koncessovanou (§ 15 živn. ř.);

2. že stanoveny jsou maximální tarify (§ 51 živn. ř.).

3. Jelikož sama povaha této živnosti přísného dohledu policie zdravotní vyhledává, jest pro stanovení místa provozovacího nařízeno řízení ediktální (§ 25 živn. ř.).

4. Živnost pohodnická kromě toho upravena jest předpisy živnostenské policie (§ 54 živnost. ř.). Následkem min. nař. ze dne 11. prosince 1859 č. 21468, byly pro jednotlivé korunní země vydány instrukce pro pohodné, kteréž podrobné předpisy o odstraňování zvířat mrtvých, chytání a zabíjení kousavých, pána nemajících, vzteklinou podezřelých neb vzteklých, dále o pozorování podezřelých psů, o způsobu ničení a zahrabávání mrch, o zužitkování jednotlivých částí těla zvířecího (kůže, rohů, sádla, paznehtů, kopyt, kostí), o zařízení pohodnictví, o poplatcích za odnášení zvířat, jakož i stahování, zahrabávání, pytvání, chytání a o dozoru nad pohodnými atd.

obsahují. (Viz vyhlášku místodrž. král. česk. ze dne 25. února 1860 č. 5315 z. z. ze dne 5. června 1860 III. kus č. 11).

Zřizování a udržování rasoven (míst, kde se živnost pohodnická provozuje) a bezprostředný dozor nad nimi a nad pohodnictvím náleží do přeneseného oboru působnosti obcí. Kromě toho jest však pohodnictví též dohledu správy státní podrobeno, jelikož totéž též účelům zdravotním slouží (§ 29 zák. o organisaci veř. služby zdravotní ze dne 30. dubna 1870 č. 68 ř. z.). Co se týče objemu této živnosti, vznikly v novější době spory mezi pohodnými a řemenáři, jelikož pohodní již od nejstarších dob zabývají se též vydělováním kůží zvířecích, zhotovujíce z nich řemeny a biče na prodej. V tomto ohledu obchodní a živnostenské komory v Celovci a Štýrském Hradci (prot. ze dne 9. července 1883 a prot. ze dne 6. března 1884 P. VIII) vyslovily se ve prospěch pohodných z toho důvodu, že již ve starší době výslovně zapovězeno bylo, kůže z pošlých zvířat kupovati neb je vydělávati, takže až dosud toliko pohodní oprávněni byli, takovéto kůže zpracovávati.

## Živnost pokrývačská.

Živnost pokrývačská jest živností řemeslnou. Nařízení min. obchodu ze dne 30. června 1884 č. 110 ř. z. nezná vůbec zvláštní živnosti pokrývačské, nýbrž mluví o živnosti cihlářské a pokrývačské. Musí se tedy míti za to, že zákonodárce nepoužil tohoto obmezujícího vyjádření bez rozmyslu; patrně vychází z té myšlénky, že pořizování krytby střech cihlami a břidlicí podstatně naprosto se liší od krytby střech dílen lepenkou, dílem šindelem a prkny (latěmi); oba tyto posléze jmenované druhy krytby střech spadají patrně v obor živnosti tesařské, neboť tesař provádí veškery hrubší dřevěné práce jichž potřebí jest při stavbě domu (obch. a živn. komora celovecká, sb. č. 1665). Cihláři a pokrývači jsou též oprávněni pořizovati střechy z lepenky (obch. a živn. komora vídeňská, sb. č. 181). Živnost pokrývačů, obstarávajících krytbu střech z lepenky, považovati sluší za živnost svobodnou a může býti prostě jen ohlášena a není potřebí předkládati zvláštního průkazu způsobilosti ani průkazu o skutečném nabytí koncesse, jelikož není uvedena tato živnost ani mezi živnostmi koncessovanými, ani mezi živnostmi řemeslnými (obch. a živn. komora liberecká, sb. č. 180). Pokrývači smějí natírati postřešní žlaby, pokud prováděli hlavní práci na nově zřízené neb opravené střeše, tak že pak natření jeví se býti jen dovršující prací (obch. a živn. komora vídeňská, sb. č. 182). Pokrývání střech slamou bylo ode dávna zemědělskou prací, podobně jako zřizování plotů, vochlic na len, kruhadel na zelí; i když střechy doškové byly dříve častějšími, nežli dnes, prováděli si je zemědělci sami nebo svěřovali práci tu nějakému dělníku, který dovedl slamou pokrývati (obch. a živn. komora celovecká sb. č. 185).

## Živnost pozlacovačská.

Živnost pozlacovačská náleží k řemeslným živnostem.

I. Rozsah živnosti.

Živnost pozlacovačská obsahuje v sobě: zhotovování obrazových a zrcadlových rámů, obnovování starých rámů, řezbářských děl a předmětů kostelních, pozlacování náhrobních křížů jakož i písmen na dřevěných nebo kovových tabulích návěstních, pozlacování a bronzování mříží a skleněných svícnů, vůbec všech dřevěných, kovových nebo kamenných předmětů, dále zhotovování plastických ozdob na stropě a stěnách z látky papírové nebo ze sádry, čalounů s pozlacenými nebo barevnými dřevěnými lištami, ko-